AFGØRELSER

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2023/1051

af 22. maj 2023

om ændring af afgørelse (EU) 2019/1754 om Den Europæiske Unions tiltrædelse af Genèveaftalen om Lissabonaftalen vedrørende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207 sammenholdt med artikel 218, stk. 6, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til godkendelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Lissabonaftalen vedrørende beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og deres internationale registrering af 31. oktober 1958 (»Lissabonaftalen«) er en traktat, som forvaltes af Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret (WIPO). Lissabonaftalen skaber en særlig union (»den særlige union«) inden for rammerne af Unionen til Beskyttelse af Industriel Ejendomsret. Den kan tiltrædes af parterne i Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret, der blev undertegnet den 20. marts 1883 i Paris. De kontraherende parter (»parterne«) skal på deres områder beskytte de oprindelsesbetegnelser for varer fra de andre parter, som er anerkendt og beskyttet i denne henseende i deres oprindelsesland og registreret hos WIPO's Internationale Bureau, medmindre de inden for en periode på ét år efter modtagelsen af meddelelsen om en sådan registrering erklærer, at de ikke kan påtage sig beskyttelsen.

(2) Syv medlemsstater er part i Lissabonaftalen, nemlig Bulgarien, Tjekkiet, Frankrig, Italien, Ungarn, Portugal og Slovakiet. Unionen er ikke selv part i Lissabonaftalen, idet kun lande kan tiltræde den.

(3) Efter gennemgang af Lissabonaftalen vedtog WIPO's diplomatiske konference den 20. maj 2015 Genèveaftalen om Lissabonaftalen vedrørende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser ([1]) (»Genèveaftalen«). Genèveaftalen udvider beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser til at omfatte alle geografiske betegnelser og tillader mellemstatslige organisationer at blive parter deri.

(4) I sin dom af 25. oktober 2017 ([2]) fastslog Den Europæiske Unions Domstol (»Domstolen«), at forhandlingen af Genèveaftalen faldt inden for den enekompetence, der tildeles Unionen ved artikel 3, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) inden for den fælles handelspolitik, jf. artikel 207, stk. 1, i TEUF.

(5) Den 27. juli 2018 fremsatte Kommissionen et forslag til Rådets afgørelse om Unionens tiltrædelse af Genèveaftalen på grundlag af artikel 207 og artikel 218, stk. 6, litra a), i TEUF. Henset til Unionens enekompetence for så vidt angår forhandlingen af Genèveaftalen, blev det fastsat i dette forslag, at kun Unionen tiltræder nævnte aftale.

([1]) EUT L 271 af 24.10.2019, s. 15.

([2]) Domstolens dom af 25. oktober 2017, Kommissionen mod Rådet (revideret Lissabonaftale), C-389/15, ECLI:EU:C:2017:798.

(6) Rådet vedtog den 7. oktober 2019 enstemmigt afgørelse (EU) 2019/1754 ([3]) om Unionens tiltrædelse af Genèveaftalen i overensstemmelse med artikel 293, stk. 1, i TEUF. Artikel 3 i afgørelse (EU) 2019/1754 fastsætter, at de medlemsstater, der ønsker det, bemyndiges til sammen med Unionen at ratificere eller tiltræde Genèveaftalen, alt efter hvad der er relevant, i Unionens interesse og med fuld respekt for dennes enekompetence. Artikel 4 i afgørelse (EU) 2019/1754 fastsætter at, i den særlige union repræsenteres Unionen og enhver medlemsstat, der ratificerer eller tiltræder Genèveaftalen, af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). Endvidere er Unionen i henhold til artikel 4 i afgørelse (EU) 2019/1754 ansvarlig for at sikre, at Unionen og de medlemsstater, der ratificerer eller tiltræder Genèveaftalen, udøver deres rettigheder og opfylder deres forpligtelser.

(7) I en erklæring, der er optaget i Rådets protokol vedrørende vedtagelsen af afgørelse (EU) 2019/1754, har Kommissionen bestridt muligheden for at bemyndige alle medlemsstater, der ønsker det, til at ratificere eller tiltræde Genèveaftalen sammen med Unionen. Kommissionen anførte dog også, at den havde været indforstået med at acceptere, at de syv medlemsstater, der allerede er parter i Lissabonaftalen, og som har registreret adskillige intellektuelle ejendomsrettigheder i henhold til denne aftale, blev bemyndiget til at tiltræde Genèveaftalen i Unionens interesse.

(8) Genèveaftalen trådte i kraft den 26. februar 2020, tre måneder efter at Unionen deponerede sit tiltrædelsesinstrument og dermed bragte antallet af parter op på de nødvendige fem.

(9) Kommissionen anlagde den 17. januar 2020 sag i henhold til artikel 263 i TEUF for at søge om delvis annullation af afgørelse (EU) 2019/1754 på grund af en overtrædelse af artikel 218, stk. 6, og artikel 293, stk. 1, i TEUF, af princippet om kompetencetildelingen som fastsat i artikel 13, stk. 2, i TEU, af princippet om institutionel balance og af Kommissionens initiativret og alternativt på grund af en overtrædelse af artikel 2, stk. 1, og artikel 207 i TEUF og begrundelsespligten.

(10) Kommissionen anmodede Domstolen om at annullere afgørelse (EU) 2019/1754, for så vidt at nævnte afgørelse bemyndiger alle medlemsstater til at tiltræde Genèveaftalen. Kommissionen anmodede dog også Domstolen om at opretholde retsvirkningerne af de dele af nævnte afgørelse, som den har påstået annulleret, navnlig enhver anvendelse af den tilladelse, der er givet til at tiltræde Genèveaftalen, og som inden datoen for afsigelse af dommen er gennemført af de syv medlemsstater, der allerede er parter i Lissabonaftalen. Kommissionen anførte, at den undtagelsesvis kunne acceptere et kompromis, hvorved de syv medlemsstater, der er parter i Lissabonaftalen, tiltræder Genèveaftalen for at undgå problemer forbundet med kontinuiteten af rettigheder.

(11) I sin dom af 22. november 2022 ([4]) annullerede Domstolen artikel 3, og i det omfang at den indeholder henvisninger til medlemsstaterne, artikel 4 i afgørelse (EU) 2019/1754.

(12) I sin dom af 22. november 2022 anerkendte Domstolen dog også nødvendigheden af at bevare ancienniteten og kontinuiteten i beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser, der er registreret i henhold til Lissabonaftalen i de syv medlemsstater, der allerede var parter i denne aftale, især i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde mellem Unionen og medlemsstaterne fastsat i artikel 4, stk. 3, i TEU, for at beskytte erhvervede rettigheder, der følger af disse nationale registreringer. Domstolen erklærede følgelig, at retsvirkningerne af de annullerede dele af afgørelse (EU) 2019/1754 bør opretholdes for de medlemsstater, der allerede har gjort brug af bemyndigelsen til at ratificere eller tiltræde Genèveaftalen inden for en rimelig periode, der ikke overstiger seks måneder fra datoen for afsigelsen af dommen, indtil en ny rådsafgørelse træder i kraft.

(13) Henset til Unionens enekompetence og muligheden for Unionens tiltrædelse af Genèveaftalen er det kun i visse behørigt begrundede og særlige tilfælde, at medlemsstater kan bemyndiges, i Unionens interesse, til at tiltræde sammen med Unionen.

([3]) Rådets afgørelse (EU) 2019/1754 af 7. oktober 2019 om Den Europæiske Unions tiltrædelse af Genèveaftalen om Lissabonaftalen vedrørende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser (EUT L 271 af 24.10.2019, s. 12).

([4]) Domstolens dom af 22. november 2022, Kommissionen mod Rådet, C-24/20, ECLI:EU:C:2022:911.

(14) Artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1753 ([5]) indeholder overgangsbestemmelser for oprindelsesbetegnelser med oprindelse i medlemsstater, som allerede er registreret i henhold til Lissabonaftalen. På grundlag af disse bestemmelser underrettede de syv medlemsstater, der er parter i Lissabonaftalen, den 14. november 2022 Kommissionen om, at de havde valgt at anmode om international registrering i henhold til Genèveaftalen af de oprindelsesbetegnelser, der allerede er registreret i henhold til Lissabonaftalen.

(15) I betragtning af disse særlige omstændigheder bør afgørelse (EU) 2019/1754 ændres for, med fuld respekt for Unionens enekompetence, at kunne bemyndige de syv medlemsstater, der var parter i Lissabonaftalen forud for Genèveaftalens ikrafttræden, til også at ratificere eller tiltræde Genèveaftalen, i det omfang det er strengt nødvendigt for i Unionens interesse at bevare ancienniteten og kontinuiteten i beskyttelsen af de oprindelsesbetegnelser, der allerede er registreret af disse medlemsstater i henhold til Lissabonaftalen.

(16) Afgørelse (EU) 2019/1754 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Ændringer af afgørelse (EU) 2019/1754

I afgørelse (EU) 2019/1754 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 3 affattes således:

»De medlemsstater, der var part i Lissabonaftalen den 26. februar 2020, nemlig Bulgarien, Tjekkiet, Frankrig, Italien, Ungarn, Portugal og Slovakiet, bemyndiges hermed til at ratificere eller tiltræde Genèveaftalen sammen med Unionen med fuld respekt for dennes enekompetence, i det omfang deres tiltrædelse er strengt nødvendig for i Unionens interesse at bevare ancienniteten og kontinuiteten i beskyttelsen af de oprindelsesbetegnelser, der allerede er registreret af nævnte medlemsstater i henhold til Lissabonaftalen, og for at overholde de forpligtelser, der er fastsat i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1753 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1753 af 23. oktober 2019 om Unionens indsats efter tiltrædelsen af Genèveaftalen under Lissabonaftalen om oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser (EUT L 271 af 24.10.2019, s. 1).«

2) Artikel 4, stk. 1, første afsnit, affattes således:

»I den særlige union repræsenteres Unionen og enhver medlemsstat, der ratificerer eller tiltræder Genèveaftalen i henhold til denne afgørelses artikel 3, af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, i TEU. Unionen er ansvarlig for at sikre udøvelsen af sine rettigheder og opfyldelsen af sine forpligtelser i henhold til denne afgørelses artikel 3.«

Artikel 2

Ikrafttræden

Denne afgørelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

([5]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1753 af 23. oktober 2019 om Unionens indsats efter tiltrædelsen af Genèveaftalen under Lissabonaftalen om oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser (EUT L 271 af 24.10.2019, s. 1).

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. maj 2023.

På Rådets vegne
E. BUSCH
Formand